வேளிர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி.

(பொருளுரை—க.)

இது
திருச்சிராப்பள்ளி,
எஸ். பி. ஜி. காலேஜ் பண்டிதர்
ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரால்
எழுதி, வெளியிடப்பெற்றது.

தஞ்சைநகர் "கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்" தின்
மூன்றாவதாண்டு விழாக்காலத்தில்
ஸ்ரீமான்—ராவ் சாஹிப்
தோ. இராமகிருஷ்ண பிள்ளையவர்கள்
(B. A., F. M. U., F. R. H. S.)
தலைமையின்கீழ்க் கூடிய அவையத்தே
படிக்கப்பெற்றது.

1915.

S. GEORGE & Co., PRINTERS, TRICHY.

INTRODUCTION.

"Velir Varalaru" is a book well-known to the Tamil scholars and esteemed by them for the originality of the ideas. Mr. M. Raghava Aiyangar, the author, has made therein a bold and heroic attempt to show that the Vellalas of the Tamil country are the descendants of Sri Krishna and are of kin to the Chalukyas and Andhras of the north. In coming to this conclusion Mr. Aiyangar has largely drawn upon Puranic stories, folklores and accidental verbal resemblances which a student of history would hardly recognize as the basis for historic truths.

It is therefore proper that a pandit of accepted standing and merit should take upon himself the task of closely scrutinizing the work and Mr. N. M. Venkatasami Nattar of the S. P. G. College, Trichinopoly, has done it so very well that it merits the commendation of every true lover of Tamil. **"The Study of Velir Varalaru"** is a very good piece of literary production written in a lucid, elegant and chaste style. The

arguments are sound and the conclusions sober. Mr. Nattar has done a valuable service to the Tamil public by adding his work to our scanty stock of critical prose literature. The work has received the warmest applause of the **Karanthai Tamil Sangam** where it was read on the occasion of its last anniversary and the author carries with him the best wishes of the **Sangam.** It is believed that the book will receive all the encouragement it so very richly deserves and that the Text Book Committee and school authorities will not fail to recognize its merits.

The Karanthai Tamil Sangam,
24th March, 1915.

T. V. UMAMAHESWARAN,
President.

வேளிர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி.

செந்தமிழ்ப்புலவர், ஸ்ரீமத் மு. இராகவையங்காரவர்கள் எழுதிய "வேளிர் வரலாறு" என்னும் வியாசத்தைக் கல்லூரி மாணக்கர்கட்குப் பாடம் நடாத்துதற்பொருட்டு யான் பார்த்த காலையில் அது சிறந்த ஆராய்ச்சிகொண்டெழுதப்பட்டிருப்பி னும் முடிந்த கருத்துக்களெல்லாம் மெய்ம்மையிற் றிறம்பியுள் ளனவென எனக்குத் தோற்றினமையின், ஒவ்வொருவரும் தத் தமக்குத் தோற்றிய வுண்மைகளை மறையாது வெளிப்படுத்தல் அறிஞரால் விரும்பப்படுவதேயா மென்னுங் கொள்கையுடை யேனாய் அதனை ஆராய்ந்தெழுதத் தொடங்கினேன். 'எப் பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்- மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு.' என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழியைத் தெள்ளிதினுணர்ந்து யாவர் கூற்றையும் காய்தலுவத்தலின்றி ஆராய்ந்து துணியும் தமிழ்மக்கள் இதனைக் கடைக்கணிப்பார்க ளாக.

2. ஐயங்காரவர்களெழுதிய வியாசத்தின் முடிந்தபொருள், தமிழகத்தே சங்கநாளில் விளங்கிய வள்ளல்களான பாரி, பேகன் முதலிய வேளிர்குல முன்னோர் இற்றைக்கு 2900 ஆண்டுகளின் முன் துவாரகையினின்று குடியேறியவர்; கண் ணபிரான் வழியினராகிய யாதவர்; அவரெல்லாம் ஆரிய வமி

சத்தினர்; அன்னவர் தெற்கிற் குடியேறிய பின்னர் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்து போந்து பல்வேறு சாதியாராயினர்; இப்பொழுது தமிழ் நாட்டகத்தேயுள்ள வேளாளர், கொல்லர், குயவர், தந்துவாயர், ஆயர் என்போரெல்லாம் அவ்வகுப்பினரே யாவர்; என்பது.

3. இதற்கு அவரெழுதிய பிரமாணங்களை நிரலே எடுத்துக்காட்டி ஆராய்வாம். இவ்வாராய்ச்சியில் சம்பந்தமுறும் சிலரைச் சாதிபற்றி உயர்ந்தவரென்றாதல் தாழ்ந்தவரென்றாதல் கொள்ளுதல் என் கருத்தன்றாம். உலகிலுள்ள எச்சாதியாரும் முற்றும் தாழ்ந்தவரும் உயர்ந்தவரும் ஆகாரெனினும் அவர்களது வரலாற்றை உண்மையாஞராயவேண்டுமென்பதே என் கருத்தாகும். ஐயங்கார் தாமெழுதிய ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையாக் கொண்டது, தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில் அகத்தியர் தென்றிசைப் போந்த வரலாறாக ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ள கதையில், 'துவராபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண் குடிவேளிருள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையும் கொண்டுபோந்து காடு கெடுத்து நாடாக்கி.........பொதியிலின் கண்ணிருந்தனர்.' எனக் காணப்படும் பகுதியாம். இக்கதையில், புராணமுறையாக எழுதப்பட்டுள 'தேவரெல்லாங் கூடி, யாம் சேரவிருத்தலின் மேருத்தாழ்ந்து தென்றிசையுயர்ந்தது; இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தற்குரியர் என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள அவரும் தென்றிசைக்கட் போதுகின்றவர்' என்பது போன்ற கதைகளைச் சரித்திரமெழுதுவோர் புனைந்துரையாகவேணும்

உருவகமாகவேனும் கொள்வானன்றி ஒருபொழுதும் பட்டாங்காகக் கோடல்செய்யார். இதனாலே, அவரெழுதிய கதை சரித்திரத்திற்கு யாப்புடைத்தன்றென்பது தெற்றெனவிளங்கும்.

4. இனி, இக்கதையிற் காணப்படும் 'துவராபதி' யென்பது துவாரகாபுரியைக் குறிப்பதென்பதும், 'நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்' என்பது வடமதுரையினீங்கித் துவாரகைக் கண்வதிந்தோனாய கண்ணபிரானைக் குறிப்பதென்பதும், ஐயங்காரவர்கள் கருத்தாகும். நச்சினார்க்கினியர்க்கும் அதுவே கருத்தென்று அவர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில் பிறிதோரிடத்துக் கூறியதொன்று கொண்டு குறிப்பித்தனர். தாம் அவ்வாறு கருத்துக் கொண்டமையின், சங்கநாளிலே தென்னாட்டிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய வேளிர்குல முன்னோர் கண்ணன் வமிசத்திற் றோன்றியவராய், அவற்குப் பிற்காலத்தே தெற்கிற் குடியேறியவர் என்ற கொள்கையுடையராய் அதற்கேற்ப வேறுசில ஆதாரங்களும் தேடத் தொடங்கினர். அதற்கிடையே, அவர், "நச்சினார்க்கினியர், 'இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து அவனை ஆண்டு வாராமை விலக்கி' என்ற செய்தியையும் உடன் கூறுகின்றார்; இச்செய்தி மதுரைக்காஞ்சி யுரையிலும் அவ்வுரைகாரராற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; இவ்விராவணன், இராமபிரானொடு பொருது வீழ்ந்தவனாயின் கண்ணபிரான் காலத்துக்குப் பின்னிகழ்ந்த செய்தியுடன் இராவணன் விஷயம் கூறப்படுதற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை; ஒருகால், இவ்விராவணன் தென்றிசை யாண்ட வேறொருவனென்னிற் பொருந்தும்." எனக் குறிப்பெழுதினர். இதனால் இராமாயணம், பாரத காலத்தின் முன்னிகழ்ந்ததென்பதும், பாரத காலத்தின் பின்

ணிகழ்ந்த செய்தியையும் இராமாயணகாலச் செய்தியையும் ஒரு காலத்தவாக இணைத்துக் கூறுதல் அமையாதென்பதும் அவர் கருத்தாகும். அஃதுண்மையே. சரித்திரகாரர் சிலர் இராமாயணம் பாரதத்தின் பின்னிகழ்ந்ததெனக் கூறுநிற்பர். அது வடமொழி, தென்மொழிகளை வரலாற்று முறையானாராய்ந்த பண்டிதர்களால் ஏற்றுக்கோடற்பாற்றன்று. பாரதகாலத்தில் ஆரியர் யமுனையைக் கடந்து தெற்கிற் செல்லவில்லையென்பதும் சரித்திரகாரர் துணிபு.

5. நம் தமிழ்நூல்களை யாராய்வுழி அதற்கு மாறாக எத்தனையோ மேற்கோள்கள் காணக்கிடக்கின்றன. தமிழைப் பற்றியாதல் தமிழ்நாட்டைப்பற்றியாதல் அன்னவர் எத்துணையும் அறிந்தவரல்லர். அவர் கொள்கையில் இன்ன சில பொருந்தாதொழியினும் அன்னவர் உலகிற்கு உதவி புரிந்தவரேயாவர். மு. இராகவையங்காரவர்கள் இராமாயணமே முன்னிகழ்ந்ததாகக் கொண்டது அறிஞரெல்லாரானும் விரும்பத்தக்கது.

6. ஆனல், அவர், இராவணன் தென்றிசையாண்ட வேறொருவனென்னிற் பொருந்துமென்றார். வேறொருவனாயினும் பாரத காலத்தின் பின்பு தாம் கூறுங் காலத்தில் இருந்தவனாயினன்றோ பொருந்தும்? பாரத காலத்தின் பின் இராவணனொருவன் இருந்தானென்று நச்சினார்க்கினியர் கருதவில்லை. இராமனொடு பொருத இராவணனையே அவர் கருதிக் கூறினாராவர். அஃதெங்ஙனமெனில், அவர், 'இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து' என்றமையின் அத்தொடர்மொழி இசையில் வல்லோனாகிய அவ்விராவணனையே குறிக்கும். அவர்,

இராவணன் செய்தியோடு, ஐயங்காரால் எடுத்துக்காட்டப்படாத 'இராக்கதரை யாண்டியங்காமை விலக்கி' என்ற செய்தியையும் சேர்த்துக் கூறுதலினால், அவன் இராக்கதர் தலைவனான இராவணன் என்பது பெறப்படும். அவர், பாயிரவுரையில், 'யமதங்கி யாருழைச் சென்று அவர் மகனார் திரணதூமாக்கினியாரை வாங்கிக்கொண்டு'* என்றும், 'நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பொருளுமுடைமையால் நான்மறை யென்றார்; அவை தைத்திரியமும், பௌடிகமும், தல்வாகாரமும், சாமவேதமும் ஆம். இனி இருக்கும், யசுவும், சாமமும், அதர்வணமும் என்பாருமுளர்; அது பொருந்தாது; இவரிந்நூல் செய்தபின்னர் வேதவியாதர் சில் வாழ்நாட் சிற்றறிவினோருணர்தற்கு நான்கு கூறாகச் செய்தாராகலின்.' என்றும், 'பொய்யும் வழுவும்' என்னும் கற்பியற் சூத்திரவுரையில், 'இவ்வாசிரியர் ஆதியூழியின் அந்தத்தே யிந்நூல் செய்தலின்' என்றும் தொல்காப்பியனாரது பழமை புலப்படக் கூறுதலினால், அவர்க்கு ஆசிரியரான அகத்தியனார் பாரத காலத்திற்கு நெடுங்காலம் முன்னிருந்தவரென்பதும் அவர் கருத்தாமெனத் தடையென்னை? இவ்வாற்றால் நச்சினார்க்கினியர் இராமன் காலத்தவனான இராவணனையே அகத்தியனாரொடு சம்பந்தப்படுத்திக் கூறினாரெனக.

---

* தொல்காப்பியரை ஜமதக்கினி முனிவரின் புத்திரரென நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார்; ஜமதக்கினியைப்பற்றி யெழுந்த புராணப் பகுதிகளில் அங்ஙனம் கூறப்படாமையானும், ஏனைத் தமிழ் நூல் உரையாசிரியர்களும் கூறிற்றிலராகலானும் நச்சினார்க்கினியர் கூற்றுத் தெருளற்பாலதன்று. அவருரையே பற்றி யெழுந்த பின்னுளோர் கூற்றுக்களும் அன்ன.

7. நச்சினர்க்கினியர், கண்ணனுக்குப் பிற்பட்ட செய்தியையும் அகத்தியனுரொடு இயைபுபடுத்துக் கூறுகின்றாரேயெனின், அவராங்ஙனம் காலத்தாற் சேய்மையுற்ற இருவேறு செய்திகளை ஒருவரோடிணைத்துக் கூறுவரேல், அவ்விரண்டும் ஒருபெற்றியே கோடற்பாலவல்ல; அவற்றின் வன்மை மென்மைகளை யாராய்ந்து வலியுள்ளதொன்றைக் கொண்டு, வலியில்லதொன்றைத் தள்ளுதலே முறைமையாம். அகத்தியனுர் இராமாயண காலத்தினரெனற்கும், இராமன் வனம் புகுமுன்பே அவர் தென்றிசைக்கண் வதிந்து வந்தனரெனற்கும் வடமொழியில் ஆதி காவியமென்று கொள்ளப்படுகிற வான்மீகிராமாயணம் சிறந்த சான்ருகவுள்ளது. அவர் பாரத காலத்தின் பின்னிருந்தவரென்பதற்கு அத்தகைய சிறந்தவாதாரம் ஒன்றுமில்லை. *

8. இவ்வாற்றால் அகத்தியனுர்க்கு இராவணனெடு கூறப்படுகிற சம்பந்தம் வலியுள்ள பிரமாணத்தான் ஆதரிக்கப்படுவதாகவும், ஐயங்காரவர்கள் அதனைப் புறக்கணித்து, ஆன்ருேர்

---

* திருவிளையாடற் புராணத்து அகத்தியனுர் நக்கீரனுர்க்கு இலக்கணமுபதேசித்தாரெனக் கூறும் கூற்று சரித வாராய்ச்சிக்கு ஒத்ததன்று. தவயோகம் கைவரப்பெற்ற அமரமுனியாகிய அகத்தியர் ஏனைச் சாமானிய மனிதர்போலாது பன்னெடுங் காலம் உயிர்வாழ்ந்திருத்தல் கூடுமெனவும், அவர் இற்றைக்கும் நம்மனேரறியாவாறு யாண்டேனும் இருத்தல் அமையுமெனவும் கொள்வேமெனின் அதனை மறுக்க யான் முன்வந்திலேனென்க.

வழக்கொடு மாறுபடுவதாய வலியற்றவொன்றை உறுதியுடைத்தாக மேற்கொண்டெழுதியது பொருந்துவதன்றாம். அகத்தியனார் இராமாயண காலத்துடன் தொடர்புற்றவரென்பதற்கு மற்றும் சில வாதாரங்கள் காட்டுதும். கடைச்சங்கப் புலவருளொருவராகிய மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் தாமியற்றிய மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திருந்த காந்தன் என்னும் சோழமன்னன், பரசுராமன் தன்னொடு போர் குறித்து வருதலைத் துர்க்காதேவியாலறிந்து அவளேவற்படி கணிகை வயிற்றுப் பிறந்தமையால் அரசாளுரிமையில்லாத ககந்தனென்பானை நகரைக் காக்குமாறு வைத்துவிட்டு அகத்தியமுனிவரைச் சரணடைந்தானென்றும்,* அவன் வேண்டிக்

---

* "மன்மருங் கறுத்த மழுவா ளெடியோன்
றன்முன் றோன்றல் தகாதொழி நீயெனக்
கன்னி யேவலிற் காந்த மன்னவன்
இந்நகர் காப்போர் யாரென நினைஇ
நாவலந் தண்பொழி லண்ணார் நடுக்குறக்
காவற் கணிகை தனக்காங் காதலன்
இகழ்ந்தோர் காயினு மெஞ்சுத லில்லோன்
ககந்த னாமெனக் காதலிற் கூஉய்
அரசா ளுரிமை நின்பா லின்மையிற்
பரசு ராமனின் பால்வந் தணுகான்
அமர முனிவன் அகத்தியன் றனாது
துயர்நீங்கு கிளவியின் யான்றோன் றளவுங்
ககந்தன் காத்தல்'

—மணி மேகலை, சிறைசெய் காதை.

கொள்ள, அகத்தியர் காவிரியைப் பெருகச்செய்தாரென்றும் கூறுதலின், அரசர் மரபைப் போர்தொலைத்துவந்த பரசுராமன், கோதண்டராமனாற் பங்கமுறுதற்குமுன்பே அகத்தியர்தென்னாட்டிருந்த செய்தி வெளியாயிற்று.

9. இனி, இறையனாரகப்பொருளுரையில் தலைச்சங்க வரலாறு கூறுமிடத்து, 'அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப; அவர்க்கு நூல் அகத்திய மென்ப.' என்றும், இடைச்சங்க வரலாறு கூறுமிடத்து, 'அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்பது. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டியனாட்டைக் கடல் கொண்டது. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும்......என விவை.' என்றும் கூறப்பட்டுளது. இதில், 'அக்காலத்துப் போலும்' எனப் பொதுவே கூறியிருப்பினும், தென் மதுரையும், கபாடபுரமும் இருவேறு காலத்தில் முறையே கடலாற் கொள்ளப்பட்டன வென்று யூகித்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் தெற்கே கடல்கோள் நிகழ்ந்தமையை உறுதிப்படுத்தப் பல ஆதாரங்களுள்ளன. கும

---

* 'செங்கதிர்ச் செல்வன் றிருக்குலம் விளக்குங்
கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட
வமர முனிவன் அகத்தியன் றனாது
கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை'

—மணி மேகலை, பதிகம்.

றியாறும் *, பேராறும் †, பஃறுளியாறும் ‡, முதலிய யாறுக ளும், குமரிக்கோடு §, மணிமலை முதலிய மலைகளும், காடுக ளும், எழுநூற்றுக் காவத வழியுள்ள நாற்பத்தொன்பது தமிழ் நாடுகளும் இப்பொழுதுள்ள தமிழ் நாட்டின் றெற்கே யிருந்த செய்தி பண்டைத் தமிழ் நூல்களாலறியப்படுகின்றது. சிலப் பதிகாரம், வேனிற்காதை முதற்கண் அடியார்க்கு நல்லாரும், “ தொடியோள் நதியுமென்னாது பௌவமுமென்றது என்னை யெனின், முதலூழி யிறுதிக்கண் தென்மதுரை யகத்துத் தலைச்சங்கத்து ...... நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் தொல்காப் பியம் புலப்படுத்து இரீஇயினன்; அக்காலத்து அவர் நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளி யென்னு மாற்றிற்கும் குமரியென்னு மாற்றிற்கு மிடையே எழுநூற் றுக் காவதவாறும், இவற்றின் நீர்மலிவானென மலிந்த ஏழ் தெங்கநாடும், ஏழ் மதுரை நாடும், ஏழ் முன்பாலை நாடும், ஏழ் பின்பாலை நாடும், ஏழ் குன்ற நாடும், ஏழ் குணகாரை நாடும், ஏழ் குறும்பனை நாடுமென்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், கும ரி, கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், காடும், நதியும், பதியும்,

---

* ‘வடவேங்கடந் தென்குமரி’—தொல். பாயிரம்.

† ‘கல்பொரு திரங்கு மல்லற்பேர் யாறு’—புறம் 192.

‡ ‘முந்நீர் விழவி னெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே’—புறம் 9.

§ ‘வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடு கொடுங்கடல் கொள்ள’
—சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் காதை.

நீர்க்குமரி வடபெருங்கோட்டின்காறும் கடல்கொண்டொ ழிதலாற்குமரியாகிய பௌவமென்ற ரென்றுணர்க. இஃதென் னை பெறுமாறெனின், 'வடிவேலெறிந்த .....கொடுங் கடல் கொள்ள' என்பதனானும், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாருரைத் த இறையனார் பொருளுரையானும், உரையாசிரியராகிய இளம் பூரண வடிகள் முகவுரையானும், பிறவாற்றானும் பெறுதும்." என்று உரை விரிப்பாராயினர். அவர், 'பிறவாற்றானும் பெறு தும்.' என்றமையின், அவருரைக்கு மற்றும் பல வாதாரமுண் டென்பது தேற்றம். 'மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌ வலின்' என்று கலித்தொகை கூறுகின்றது. 'செங்கோன்று ரைச் செலவு' என்னும் பழைய தமிழ் நூலொன்றில் இவ்வர லாறு வேறு சில அரிய செய்தியுடன் காணப்படுகின்றது. ஜர் மானிய பண்டிதரான ஹேக்கேல் என்பவர், இந்துமகா சமுத் திரம் ஆசியாக் கடற்கரையை யடுத்துள்ள சந்நாத் தீவுகளிலி ருந்து ஆப்பிரிக்காவின் கீழ் பாகத்திலுள்ள மடகாசிகர் தீவு வரையினும் ஓர் கண்டமான நிலப்பரப்பாகவிருந்து ஒரு காலத் துண்டான் பெரும் பிரளயத்தால் அழிவுற்றதென்றும், அப் பெருங்கண்டமானது முதன்முதற்றோன்றிய மக்கட்குப் பிறப் பிடமாயிருந்திருக்கத் தக்க ஏதுக்களிருத்தலினால் பெரிதும் கருதத்தக்கதாகுமென்றும் கூறுகின்றார்.

10. இனி, அந்நிலப்பரப்பு கடல்கோட்பட்டழிந்தது எக் காலத்தென்று பார்ப்போம். தமிழ் நாட்டில் முதலில் ஒரு கடல் கோள் நிகழ்ந்ததென்பதும், அதற்கு முந்தின காலம் முதலூழி என வழங்கப்பட்டதென்பதும், இரண்டாவதாகச் சிறு கடல் கோளொன்று நிகழ்ந்ததென்பதும், அவ்விரு கடல்கோட்கும்

இடைப்பட்ட காலம் இரண்டாமூழியென வழங்கப்பட்டதென் பதும், முதலூழிக்கண் முதற்சங்கமும், இரண்டாமூழிக்கண் இரண்டாஞ் சங்கமும், அதன் பிற்பட்ட காலத்தே மூன்றாஞ் சங்கமும் நடைபெற்றவென்பதும் அறியற் பாலவாகும். வான்மீகராமாயணத்தால், இராமாயணக் காலத்தில் பாண்டியர்களுக்குக் கபாடபுரம் தலைநகராயிருந்ததெனவிளங்குகிறது.* இராமாயணம் இரண்டாம் யுகத்தில் நடந்ததென்று கூறுவதும், இடைச்சங்கம் இரண்டாமூழியில் நடந்ததென்பதும், இங்குக் கவனிக்கற்பால. எனவே, இராமாயணக் காலத்தின் முன்பு தானே தலைச்சங்கமிருந்த தென்மதுரை கடல் கொள்ளப்பட்டமை பெறப்படும். முதற்சங்கம் எண்பத்தொன்பது பாண்டியராற் புரக்கப்பட்டு, 4440 ஆண்டும், இரண்டாஞ்சங்கம் ஐம்பத்தொன்பது பாண்டியராற் புரக்கப்பட்டு, 3700 ஆண்டும், மூன்றாஞ் சங்கம் நாற்பத்தொன்பது பாண்டியராற் புரக்கப்பட்டு, 1850 ஆண்டும் நடைபெற்றவாக இறையனாரகப்பொருளுரை கூறுகின்றது. இதன்படி இற்றைக்கு ஏழாயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளின்முன் கடற்பெருக்கு நிகழ்ந்து தென்னாடு சிதைவுற்றிருத்தல் வேண்டும். இங்குக் குறித்த ஆண்டுகளின் றொகை மிகுதியாயிருத்தலின் பிற்காலத்தோராற் பிறழ எழுதப்பட்டிருத்தல் கூடுமென இக்காலத்தறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர். அவர் கருத்துப்படி நாம் ஆண்டுகளின் றொகையளவை ஒருவாறு குறையவைத்தும் கணக்கிடுவோம். பதிற்றுப் பத்துப்

---

* 'ததோஹேமமயம் திவ்யம் முக்தாமணி விபூஷிதம்,
யுக்தம் கவாடம் பாண்டியானாம் கதாத்ருக்ஷ்யத வானரா:'
—வால்மீக ராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம்.

பதிகங்களின் இறுதிக் கட்டுரையில் பாடப்பட்ட அரசர்களின் ஆட்சிக்காலம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. அதிற் காணப்படும் அரசரெண்மரின் தனித்தனியான ஆட்சிக்காலங்களை ஒருங்கு கூட்டின் 259 ஆண்டு ஆகும். அது சராசரி அரசரொருவர்க்கு 32⅜ ஆண்டு வீதம் பொருந்துவதாகின்றது. கல்வெட்டெழுத்துப் பரிசோதகரான ஸ்ரீமத் து. அ. கோபிநாத ராயரவர்கள் பின் வருமாறு கூறுகின்றார்கள்: 'புத்திர பௌத்திர பாரம்பரியமாய் வரும் வமிசங்களில் தலைமுறைக்கு முப்பது வருடமென்று கொண்டு காலங்கணிப்பது வழக்கம்; இவ்வாறு கணித்தல் மிகச்சரியான காலத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்பது பல வகையாலும் அறிந்து கொண்ட விஷயம்.'* ஆயுள்நீட்சிபெற்ற அக்காலத்துத் தமிழ்மன்னர் தலைமுறை யொன்றுக்கு மேற் குறித்த தொகைகளிலொன்றை வைத்துக் கணக்கிடுதல் இழுக்காகாது. தலைமுறைக்கு முப்பதுவருடம் வைத்துக் கணக்கிடுவோமாயின் மூச்சங்கமும் புரந்த மன்னர் 197 பேருக்கு 5910வருடம் ஆகும். கி. பி. 50வரையில் கடைச்சங்கமிருந்தமை துணியப்படுகின்றமையின், தலைச்சங்கத் திறுதியில் நிகழ்ந்த கடல்கோள் கி. மு. 3200, அஃதாவது, இற்றைக்கு 5100 ஆண்டுகளின் முன்னதாகல் வேண்டும்.

11. **இ**னி, தலைச்சங்கமிருந்த தென்மதுரையும், அதனைச் சூழ்ந்த நிலங்களும் கடல் கோட்பட்டழியவே, கபாடபுரம் பாண்டியர்களுக்குத் தலைநக ராயிற்று. (கபாடபுரம் என்பது இப்பொழுது தெற்குக் கடற்கரையிலுள்ள **அலைவாய்** என்று சிலர்

---

* செந்தமிழ், தொகுதி 6-ல் பக்கம் 58 காண்க.

கருதுகின்றனர். அஃதுண்மையாகலா மெனவே தோன்றுகி றது.) கபாடபுரமும் பின் இடைச்சங்கத் திறுதியில் நிகழ்ந்த வெள்ளத்தால் அதனைச் சார்ந்த சிலப்பகுதியோடும் சிறிது சிதைவதாயிற்று. அதனிற்பின், பாண்டியர் மணலூரிற் றங்கிக் கொண்டு இப்பொழுதுள்ள நான்மாடக் கூடலாகிய மதுரை யைப் புதுவதாக வியற்றித் தலைநகராக்கிக்கொண்டு இடையீ டின்றியே மூன்றுவதாகத் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவிப் போற்றிவந் தனர். அக்காலத்திற்றான் பாரதம் நிகழ்ந்திருத்தல்வேண்டும். பாரதநிகழ்ச்சிபற்றி, R. C. தத்தர், V. கோபாலையர் முதலி யோர் கூறும் காலத்திற்கு இது சிறிதே முற்படுகின்றது. பாரதம் கடைச்சங்கத் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்த தென்பதில் ஐயுறவுகொள்ளற்கும் ஓர் ஏதுக்காணப்படுகிறது. அது, களவிய லுரையில் தலைச்சங்கப்புலவராகக் கூறப்பட்டுள்ள முடிநாக ராயர் என்பவர் பாரதப்போரில் பாண்டவர் சேனைக்குச் சோ றளித்த சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதனைப் பாடி யிருக்கின்றார் என்பதாகும். அங்ஙனமாயினும் அது ஏனைய பிரமாணங்கள் பலவற்றொடும் முரணுதலின் தலைச்சங்கப்புலவ ராய முடிநாகராயரும் வேறு, உதியன் சேரலாதனைப் பாடிய முடிநாகராயரும் வேறு என்றுதல், கடைச்சங்கப்புலவராகியமுடி நாகராயரைத் தலைச்சங்கப் புலவராகப் பிறழ எழுதப்பட்டிருக் கின்றது என்றுதல் கொள்ளுதலே நேரிதாம். களவியலுரை யிற் சிறிது பிறழ்ச்சியிருத்தலுங் கூடுமென்பது யானெழுதி யுள்ள 'நக்கீரர்' என்னும் பொருளுரையான் விளக்கமாம்.

12. நாம் இங்குக்கூறிய ஆண்டுவரையறை தவறுதலுங் கூடும். அங்ஙனமாயினும் பாரதத்தின்முன் இராமாயணம்

நிகழ்ந்த தென்பதும், அந்நிகழ்ச்சியின் முன்பே தென்மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கமிருந்த தென்பதும் கொள்ளற்பால வாகும். ஆரியர் கூட்டம் தமிழகத்தே புகுந்தது இராமாயணக்காலத்தை யடுத்தேயாகும் எனப்பலரும் கருதுகின்றனர். அக்காலத்தின் முன்புதானே தமிழ்நாடு பலவகையான வளனுமுடையதாய் நிலவிற்று; அங்கு குடிகளிடத்தில் அன்புபூண்டு நீதிவழுவாது கோலோச்சிவரும் செங்கோன்மன்னரும், மன்னனிடத்துப் பேரன்பு பூண்டு அடங்கியொழுகும் குடிமக்களும் விளக்கமுற்றிருந்தனர்; புரவலர்களும், பாவலர்களும் ஒருங்கு கூடிப் பல்லாயிரம் ஆண்டு தமிழாராய்ந்து வந்தனர். அப்பெற்றியான உயரிய நாகரிகம் கைவரற்கு அதற்குமுன் எத்தனை யாண்டுகள் சென்றிருத்தல்வேண்டும் ? இங்ஙனமாக, தமிழராயினர் ஏனையோரினும் மிக்க பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த நாகரிகமுதிர்ச்சியுடையாரென்பது மலையிலக்காம். இராகவையங்காரவர்கள் இத்துணைச்சிறந்த வாதாரங்களை யெல்லாம் புறக்கணித்து இராமாயணக்காலத்தின் முன் தலைச்சங்கத்திறுதியில் அதிற்புலவராயிருந்த அகத்தியனாரைப் பாரதகாலத்தின் பின் தெற்கிற் போந்தாரெனக் கொண்டது பொருந்துவதன்றாம். அது பொருந்தாதாகவே, அகத்தியர் கண்ணபிரான் காலத்துக்குப்பின்னர் அவன்வழிவந்த யாதவரைத் தெற்கழைத்து வந்தனரென்றும், இவரே தமிழ் நாட்டில் விளங்கிய வேளிரும் இப்பொழுதுள்ள வேளாளர் முதலாயினரும் என்றும் அவரெழுதிய சரித்திரம் திரிபுடைத்தென்பது துணியப்படும். அங்ஙனமாயினும் அவர் சான்றுகளாகக் கொண்டெழுதிய பிறவற்றையும் ஆராயாது விடுதல் முறையன்றாகலின் அவற்றையும் சிறிது ஆராய்ந்து காண்டும்.

13. அதற்குமுன், அவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணையாகத் தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடிகளாவாரிவரென்பதனை ஒருவாறு விளக்குதும். நாம் முன்புசெய்த ஆராய்ச்சியால் தமிழ் நூல்களில் தொல்காப்பியம் மிகப் பழமையானது என வெளியாயிற்று. அதற்கு அந்நூலினகத்தேயே பல ஆதாரங்களுமிருக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தாற் பெறப்பட்ட எத்தனையோ பல சொற்களும், வழக்காறுகளும் கடைச்சங்கநாளில் மறைந்தும், வேறுபல புதியனவாகத் தோன்றியுமுள்ளன. கடைச்சங்கத்தார் தொகுத்த எட்டுத்தொகை முதலியவற்றை யாதாரவாகக்கொண்டு தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட உரையாளரெல்லாருமே, பல இலக்கணங்களுக்கு உதாரணங் காணப்பெறுமல், இவற்றுக்கிலக்கியம் ஆசிரியன் நூல்செய்கின்ற காலத்து வழங்கிப் பிற்காலத்து வழக்குவீழ்ந்தனவாகும் என்று பலவிடத்துங் கூறிப் போந்தனர். இங்ஙனம் பல்லாற்ருனும் மிக்கபழமையுடையதென நிச்சயிக்கப்படுகிற தொல்காப்பியத்தை நாம் ஆய்ந்து காண்புழிக் குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களில் வசித்த பண்டைத் தமிழ்மக்கள் நிலம் முதலிய பெயர்பற்றியும், தொழில்பற்றியும் வந்த பெயர்களைக் குடிப்பெயராகப் பெற்றிருந்தன ரென அறியலாகும். இதனை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர், அகத்திணையியலில், "பெயரும் வினையுமென் ருயிரு வகைய—திணை தொறு மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே." என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பொதுவகையாற் கூறி, "ஆயர் வேட்டுவர் ஆடூஉத் திணைப்பெயர்." என்பதனுற் சில பெயரை விதந்தும், இலேசானே ஏனைப்பெயரைத் தழுவியும் கூறிப்போந்தமையாற்காண்க. இவ்வாற்ருல் குன்றுவர், வேட்டுவர், வேட்டுவித்தியர், இடையர்,

ஆயர், ஆய்ச்சியர், எயினர், மறவர், மறத்தியர், களமர், உழவர், உழத்தியர், திமிலர், பரதவர், பரத்தியர், என்பனவாதிய பெயர்க்குரியோரெல்லாம் தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடிகளாவா ரென்பது தெற்றெனவிளங்காநிற்கும். இவர்கட்குத் தலைவராயினோர் அண்ணல், தோன்றல், நாடன் முதலிய பெயர்களைப்பெறுவர். தமிழ்நூல்களை நுணுகியாராய்வுழி, இவரெல்லாம், நாட்டின் கண்ணே, குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களிலுள்ள சிற்றூர்களில் வதிந்தவராவ ரெனவும், நகரில் வசித்த தமிழ்மக்கள் பிறருள ரெனவும் அறிதல்கூடும். நகர், பெரும்பாலும் மருதஞ்சார்ந் திருக்கும். நெய்தலைச் சார்ந்திருப்பது முண்டு. அந்நகர்கள் பதியெனவும், பட்டினமெனவும் பெயர்பெறும். நகருள்ளும் அரசன்வதியும் நகர் தலைநகரென்று வழங்கத்தக்கதாம்.

14. இவை பொதுப்பெயர். இவை, தாமிருக்கும் நிலம் பற்றி ஊர், பட்டினம் என்னும் மொழியடுத்த சிறப்புப்பெயர் களையும் பெறும். பார்ப்பார், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் குடிகளிற் பிறந்தோர் நகரில் வசித்தோராவர். அரசன்கருமத்தலைவ ராதியோர் இந்நாற்குடியி லடங்குவர். அவரன்றி, எல்லாவுயிரிடத்தும் செந்தண்மை பூண்டொழுகு வோரும், மூவகைக்காலமும் அறிவோரும், நிறைமொழி மாந்தரு மாகிய அறிவரும், தவவேடம்பூண்டு, விரத வொழுக்கம் மேற் கொண்ட தாபதரும் நகர்களில் வசித்துவந்தனர். இவரில் தாபதர் காடுகளிலும் வதிவர். பரத்தையர்களும் நகரில் வசித் தோராவர். பார்ப்பாரும், அறிவரும், தாபதரும் வேறு வேறா வர் என்பதை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் புறத்திணையியலில்,

பார்ப்பணவாகை *, அறிவன்வாகை †, தாபதவாகை ‡ யென வேறுபடுத்தோதியவாற்றானும், அகப்பொருள்பற்றிவாயில் களாவாரும் §, கூற்றிற் குரியாரு ¶ முணர்த்துமிடத்துப் பார்ப்பாரும் அறிவரும் வேறுவேறு கூறுகின்றமையானும் கண்டுகொள்க. அறிவரே அந்தணரென்னும் பெயர்க்கு முரி யராவர் ; அவர் கூறிய கட்டுரையெல்லாம் மறையெனவும் மந்திரமெனவும் படும். இவற்றை 'நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த—மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.' எனத் தொல்காப்பியமும், 'அந்தண ரென்போ ரறவோர்' எனவும், 'நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து—மறை மொழி காட்டி விடும்' எனவும் முப்பாலும் கூறுதலானறிக. எனினும், அந்நாள் தொடங்கியே அந்தணரென்னும் பெயர் பார்ப்பாருக்கும், மறையென்னும் பெயர் வேதத்திற்கும் வழங் கலுற்றனவாகும். ஈண்டுக் கூறப்பட்டவரெல்லாம் அகநகரில் வசிப்போராவர். தச்சர், கொல்லர் முதலிய தொழில்வல்லோ

---

* 'அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்'

† 'மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமு
நெறியி னாற்றிய அறிவன் றேயமும்'

‡ 'நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்'
இவை தொல். புறத்திணையியல் 20.

§ 'தோழிதாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாடினி யிளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்க ளென்ப'
தொல். கற்பியல் 52.

¶ 'பார்ப்பார் அறிவர் என்றிவர் கிளவி'
தொல். செய்யுளியல் 198.

ரும், பாணர், பறையர் முதலியோரும் புறநகர்க்கண் தத்தம் சேரிகளில்வசித்தற்குரியோராவர். தொல்காப்பியனார் 'அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினும்' என்று கூறியது புறநகரில் வசிக்கும் குற்றேவன்மாக்களும் தொழில் வல்லோரும் ஆகிய இருதிறத்தோரையும் கருதியாகும். ஆயின், உரையாளர் கருத்து இங்குவேறாக விருத்தலின் இது பின்னும் ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும்.

15. இவ்வாறாகத் தமிழ்மக்களுக்குட் காணப்படும் குல வேறுபாடுகள் முதலூழிக்கண் உதித்தனபோலும். இப்பிரிவு தமிழர் தாமாகச் செய்து கொண்டனவோ, ஆரிய நாட்டினின் றும் போந்த முனிவர் சிலராற் செய்யப்பட்டனவோ அறியக் கூடவில்லை. "நால்வகைச் சாதியிந் நாட்டில்நீர் நாட்டினீர்" என்று கபிலரகவல் கூறுவதுதானும் இதனை நன்கு விளக்க வில்லை. எங்ஙனமாயினும், அத்துணைப் பழங்காலத்தில் ஆரியர் பெருங்கூட்டமாகத் தென்னாட்டிற் பிரவேசித்தில ரென்று சரித்திரவல்லுநர் கூறுதலின், தமிழகத்தே விளக்கமுற்ற இவ ரெல்லாம் தமிழரேயாதல் வேண்டும். இக்காலத்து இங்குள்ள பார்ப்பாரெல்லாம் ஆரியரென்றும், ஏனையோரெல்லாம் தமிழ ரென்றும் சிலர் கூறுவது எத்துணையும் பொருத்தமுடைத் தன்று. பிற்காலத்திற் குடியேறினோராகிய ஆரியர் தமிழரின் பல பிரிவுகளிலும் கலந்துளாரெனக் கொள்ளுதல் பொருந்துவ தாகும். தமிழ் மக்கள் பல்வேறு குடியினராக வகுக்கப்பட்டிருந் ததுதானும் உலகியல் முட்டின்றி நடை பெறுதற் பொருட் டேயாம். அவரெல்லாம் தத்தமக்கு வரையறுக்கப்பட்ட தொழில் களை வழுவாது புரிந்து வருவாராயினர். எனினும், இவர்க்கு

இதுவே செய்தொழி லென்னும் கடு விதி இருந்திற்றில்லை. இன்றியமையாத காலங்களில் ஒருவர் மற்றைத் தொழில் செய்யுமுரிமையுமுண்டு. தமிழ்மக்கள் பல்வேறு குடியினராயவிடத்தும் தத்தம் குடிப்பிறப்பை உயர்வு தாழ்வுக்குக் கேதுவாகக் கற்பித்துக்கொண்டு ஒருவரோடொருவர் மாறுபட்டவரல்லர். ஓர்குடிப்பிறந்தோர் ஏனைக்குடிகளில் பெண்கோட லாதியவும் புரிந்து வந்தனர். சுருங்கச் சொல்லின் தமிழ்மக்களனைவரும் குடிமைபற்றி மாறுபடாது ஒருவரையொருவர் நேசித்து வந்தனரென்பது தேற்றம். தொல்காப்பியம் முதலிய தமிழ் நூல்களெல்லாம் தமிழ் மக்களின் அன்பினை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன. எவ்வகையான இன்பத்திற்கும் அன்பே காரணமாதல் அனைவர்க்கும் ஒத்தமுடிபு அன்றோ!

16. இனி, தமிழ்மக்களில் இதுகாறும் கூறப்படாதிருந்த ஒரு பகுதியாருளர். அவர்தாம் குறுநில மன்னராவர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், அன்னவரை, 'வேந்தனிடைனிடைனரீஇய வனேர்' என்றும், 'மன்பெறு மரபின் ஏனோர்' என்றும் முறையே அகத்திணையியலினும் மரபியலினும் கூறிப் போந்தனர். அரசர் மரபிற் பிறந்தும் முடிசூடிக் கொள்ளும் உரிமையில்லாதார் முடியுடை வேந்தரால் விடப்பட்ட நிலத்தையாண்டு அவர்க்கு உதவி செய்யாநிற்பர். அன்னவரே குறுநிலமன்னரெனப் படுவர். அவர்க்கு 'வில்லும் வேலும் கழலும் கண்ணியும் தாரும் ஆரமும் தேரும் வாளும்' உரியவாகக் கூறுவர். பேராசிரியர், வைசியரும் குறுநில மன்னராதற்குரிய ரெனக் கூறினர். வேளாளர் நாடாண்டாராயினும், வில்லும், வேலும் முதலாயின பெறுதற்குரியரல்லரென்றும், அவர் வேந்தனாற் கொடுக்கப்

படும் தண்டத் தலைமையாகிய சிறப்புப் பெறுவரேல் அவன் பாற் படையும், கண்ணியும் பொருளாகப் பெறுவரென்றும் கூறப்படுவர். நாம் இவ்வாராய்ச்சி யுரைக்குப் பொருளாகக் கொண்ட 'வேளிர்' என்பார் மேல் மன்பெறு மரபினேனோ ரெனப்பட்ட குறுநிலமன்னராவர். வேளிரையும், வேளாளரை யும் பெயரின் ஒருபுடை யொப்புமைகண்டு ஒரு குலத்தவ ராகக் கூறுதல் பொருந்தாது. நச்சினார்க்கினியரும் 'வேந்து வினையியற்கை வேந்தனின்றொரீஇய ஏனோர்மருங்கினு மெய் திடனுடைத்தே.' என்னுஞ் சூத்திரத்து, 'வேளிர்க்கும் வேந் தன்றொழிலுரித்தென்கின்றது' என அவதாரிகை யெழுதியும், 'முடியுடை வேந்தர்க்குரிய தொழிலாகிய இலக்கணங்கள் அம் முடியுடை வேந்தரை யொழிந்த குறுநில மன்னரிடத்தும் பொருந்தும் இடனுடையது.' எனப்பொருள் வரைந்தும், 'அவர்க்குரிய இலக்கணமாவன தன்பகைவயிற் றானேசேற லும், தான் திறைபெற்ற நாடு காக்கப் பிரிதலும், மன்னர் பாங் கிற் பின்னோரெனப்பட்ட வேளாளரை யேவிக்கொள்ளுஞ் சிறப்புமாம்.' என விசேட மெழுதியும், வேளிர்க்கும் வேளாளர் க்குமுள்ள வேற்றுமையை நன்கு விளக்கிப் போந்தனர். மற்றும் வேளிரைப்பற்றி யெழுந்த புறப்பாட்டு முதலிய சான்றோர். செய்யுட்களினெல்லாம் அவரை வேளாளரென்று கூறுதற்கு இயைபு சிறிதுங் காணப்படவில்லை. யாண்டும் வேந்தர் தொழி ல்களும், கருவிகளுமே அவர்க்குக் கூறப்படுகின்றன. இதுகா றும், தமிழ்ப்பழங்குடிகளாவா ரிவரென்பதனை ஒருவாறு விளக் கினோம். மற்றும் விளக்குதற்குரிய தமிழ்க் குடிகளைப்பற்றிச் சமயம் சேர்ந்துழி வேறு விபாசமாக எழுதி விளக்குவோம்.

17. இனி, இங்குச் செய்த ஆராய்ச்சியில் வேளாளர், ஆயர் என்னும் இரண்டு குடிப்பெயரும் தொல்காப்பியனார் வாக்கிற் பயின்றுள்ளமை வெளிப்படலானும், அவருள் ஆயரென்போர் தென்னாடு கடல்கோட்படு முன் ஆண்டிருந்த பாண்டியரது குடியுடன் ஒக்கத் தோன்றிய பழமையுடையாரென்னுங் கருத்துப் புலனாக, 'மலிதிரை யூர்ந்துதன்மண்கடல் வௌவலின், மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப், புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை, வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன், றொல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய, நல்லினத்தாயர்' என முல்லைக்கலி கூறுதலானும், அவர்களைப் பிற்காலத்திற் றுவாரகையினின்றும் போந்த யாதவராகிய ஆரியரெனக் கூறிய ஐயங்கார் கூற்றுச் சிறிதும் பொருந்தாமை வெளிப்பட்டது. அவர், வேளிர் வேளாளர், வேட்கோ முதலாய சொற்களின் ஒருபுடை யொற்றுமை கொண்டே அனைவரும் ஒரே சாதியாரெனச் சாதித்தனர். வேளிரும், வேளாளரும் வெவ்வேறு குடியினரென்பதனை முன்பே விளக்கியுள்ளோம். அப்பெயர்களின் வரலாற்றையும் சிறிது விளக்குதும். 'வேள்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு விருப்பம் முதலிய பல பொருள்கள் உரியனவாகும். அதற்கு விருப்பமென்னும் பொருளுண்டென்பது வேட்கை முதலிய வினை விகற்பத்தாற் பெறப்படும். முடியுடை வேந்தர்கள் தம் குடியிற் பிறந்தாராகிய ஏனையோரை வெறுத்தொதுக்காது, அவர்க்கும் ஒரோர் பகுதியாகிய நிலங்களை விடுத்துப் போற்றி வந்தமையின் அவரது விருப்பிற் குரியாரென்னும் பொருள்பட வேளி

ரென்னும் பெயரால் குறுநில மன்னர் வழங்கப்பட்டனர் போலும்.

18. 'வேள்' உபகாரமென்னும் பொருளதுமாம். இது, 'வேளாண்மை யுபகாரம் ஈகையும் விளம்பும்.' எனத் திவாகரமும், 'வேளாணெதிரும் விருந்தின் கண்ணும்' எனத் தொல்காப்பியமும், 'வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறி' எனப் பொருநராற்றுப் படையும், 'விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு' எனத் திருக்குறளும், 'வேளாளனென்பான் விருந்திருக்க வுண்ணாதான்' எனத் திரிகடுகமும், இவ்வாறே பிற இலக்கியங்களும் கூறுதலிற் பெறப்படும். உழுதொழிலாளர், 'உழுவா ருலகத்துக் காணியஃ தாற்றா, தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து' என்றபடி தம்முழு தொழிலாலே ஏனையோர்க்கெல்லாம் ஆருயிர் மருந்தாகிய அன்னமளித்துப் புரக்கும் அரிய உபகாரச் செயலுடைமைபற்றி வேளாளரென வழங்கப்பட்டனராவர்.

19. 'வேள்' என்னுஞ் சொல்லுக்கு மண் என்ற பொருளும் அகராதிகளிற் காணப்படுகின்றது. குயவர், மட்கலம் வனையுந் தொழிலுடைமையால், வேட்கோ, என வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். பத்துப்பாட்டு முதலிய இலக்கியங்களில், தொல்லர் முதலியோரை வேள் என்னும் பெயராற் கூறாமையானும், உலக வழக்கினும் தமிழகத்து அங்ஙனம் வழங்காமையானும், அவர்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி ஈண்டைக்கு வேண்டப்படுவனவல்ல.

20. இனி, அவர் வேளிரென்னுஞ் சொல் வரலாற்றைக் குறித்து 'வேள் புலமாகிய பம்பாய்மாகாணத்தினின்று வந்தமைபற்றி வேளிரென வழங்கப்பட்டனர்' என ஓரிடத்தும்,

'வேள் என்பதற்கு யாகஞ்செய்தல் என்ற பொருளுண்மையால் யாக சமயத்திற் றோன்றியமை பற்றி வேளிரென வழங்கப்பட் டாரெனலும் பொருந்தும்' என் ஓரிடத்தும் கூறி, வேள்புலம் என்னுஞ் சொல் வரலாறு பற்றி 'வேளிராண்ட தேசமாதலால் வேள்புலமென் வழங்கப்பட்டதென்றுங் கொள்ளப்படும்' என ஓரிடத்துமுரைத்தார். அவர், தாம் கொண்ட கதைகளெல்லாவற் றொடும் வேள் என்னுஞ் சொல்லைப் பொருத்த நேர்ந்தமையின் இங்ஙனம் முன்பின் முரணுகக் கூறலாயினர். அவர் கூறிய வற்றுள் யாகசமயத்துத் தோன்றிய தென்பதை நிறுத்தி, ஏனையிரண்டையும் முதற்கண் ஆராய்வாம். வேளிராண்டமை யால் வேள்புலமென்னும் பெயரும், வேள்புலத்து நின்றும் போந்தமையால் வேளிரென்னும் பெயரும் உள்வாயின எனக் கூறின் அது ஒன்றை யொன்று பற்றுதலிற் குற்றமாம். அவ ற்று ளொன்றே காரணமாக் கூறப்படல் வேண்டும்.

21. வேள்புலமே வேளிரென்னும் பெயரைத் தோற்று வித்ததெனின், அவர் கருத்து நிரம்புமாறில்லை. என்னை? வேள், வேள்புலம் என்பன தமிழ்ச் சொல்லாகும். அது, அவர்க்கும் உடன்பாடானதே. பம்பாய் மாகாணத்துக்கு வேள்புலம் என் னும் தமிழ்ப்பெயர் வழக்குப் பண்டைநாளி லிருந்திருப்பின் அப்பொழுது அங்கிருந்தவர் தமிழரே யாதல் வேண்டும். அவர் கள் அங்கிருந்தபொழுதே வேளிரென்னும் பெயர்க்கு முரிய ரானவர். அவரை ஆரியரென்றும், யாதவரென்றும், தென்னுட்டி ல் வந்து பிற்றைநாளி லப்பெயர் பெற்றனரென்றும் கூறுதல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? வேளிராண்டமையால் அத்தேசம் வேள்புலமெனப்பட்ட தென்றால், அப்பொழுதும் அவராட்சி

புரிந்த அவ்விடத்திலேயே அவர்க்கு வேளிரென்னும் பெயர் இருந்திருக்க வேண்டுமாகலின், இதுவும் முன்னது போன்றே அவர் கருத்துக்கு மாறுகின்றது. அங்ஙனமாகலின், யான் முற்கூறியவாறு தமிழ்நாட்டிருந்த வேளிரெனப்பட்ட குறுநில மன்னர்கள் ஒரோர் காலத்து வடக்கட் சென்று வென்று வந்தமையானோ, அடிப்படுத்தாண்டமையானோ ஆண்டுள்ள தேசமும், ஊர்களும் வேளென்பதனடியாகப் பெயர் பெற்றன எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாம். ஒரு நாடும், அந்நாட்டிலுள்ள ஊர்களும் வழிவழியாக ஆண்டு வருபவர் பெயராற் பெயரெய்தல் போன்றே, இடையே புகுந்தாளுமவராற் பெயரெய்தலும் வழக்கமேயாகும். தமிழ் நாட்டரசர் பலர் ஒரோர் காலத்து இமயம் வரை வென்று அடிப்படுத்த செய்தி பண்டைத் தமிழ் நூல்களாலறியப்படுகின்றதன்றோ? இனி, திராவிடரென்பார் இமயத்தின் வடபானின்றும் ஆரியர்க்கு முன்னே இந்தியாவிற் புகுந்து பரவியிருந்த ஓர் சாதியாரெனச் சிலர் கூறுவது பொருத்தமுடைத்தன்று. ஒரு சமயம் அவர் கூறுவது மெய்யாகவே தெளியப்படினும் அது வேளிரைத் தமிழரென்று கொண்ட என் கொள்கைக்குத் துணையாவதன்றிப் பிறிதில்லை யென்க.

22. இனி, 'சளுக்கியர், ஹொய்சளர், ஆந்திரரென்போரெல்லாம் ஒரே வகுப்பினரென்றும், அவரெல்லாம் துவாரகையினின்றுங் குடியேறிய யாதவரென்றும் சரித்திர நூல்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டன; அன்னவரோடு வேளிரென்பார்க்குத் தனித்தனி சம்பந்தம் பெறப்படுதலின் அவரும் யாதவரே யாவர்.' என ஐயங்கார் கூறுகின்றனர். அவர் கூறுகின்றபடி,

சரித்திர நூல்களில் யாண்டும் தெளியக் கூறப்படவில்லை. உரேமேச சந்திர தத்தர், வின்ஸன் ஸ்மித், தாம்ஸன், அரங்கசாமி ஐயங்கார் என்போர் எழுதிய இந்திய சரித்திரப் புத்தகங்களிலெல்லாம் சளுக்கியர் முதலியோரை ஒருகுலத்தவராகச் சம்பந்தப்படுத்தியாதல், யாதவரென்றாதல் தெருட்டப்படவில்லை. அவற்றிற் கூறப்படுவன, அன்னவர் காலமும், இருந்த நிலனும், அவர்கட்குள் ஓரோர் காலத்துப் போர் நிகழ்ந்தவாறும் பிறவுமாம். சளுக்கியர், அயோத்தியினின்றும் போந்தவரென்றும், சந்திர வமிசத்தைச் சேர்ந்த ரஜபுத்திர வமிசத்தவராவரென்றும், திராவிடரென்றும், அவர் இராஜபுதனத்திலிருந்து வந்திருக்கவேண்டுமென்றும் சரித்திரங்கள் பலவாறு கூறுகின்றன. அவர்கள், கோதாவிரி, கிருஷ்ணை என்னும் நதிகளையுடைய குந்தளம் எனப்பட்ட நாட்டிலிருந்து நெடுங்காலம் ஆட்சி புரிந்தவர்கள். ஹொய்சளர் என்பவர் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகளின் முன் துவாரசமுத்திரத்தி லிருந்தோராவர். இவ்விரு திறத்தாரும் இங்ஙனம் காலத்தானும் இடத்தானும் வேறுபாடுற்றவராவர். எனினும், சளுக்கியர் தம்மிற் பெரிதும் பிற்காலத்தவராய ஹொய்சளரிருந்த நாளிலும் இருந்தனரென்பது மெய்யாகும். அவர் ஒரு குலத்தவரென்பது தான் துணியப்படவில்லை.

23. **இ**னி, சளுக்கியரும், வேளிரும் ஒரு குலத்தவரென்பதற்கு அவர் கூறும் ஏதுக்கள்:

"வடதேசத்தே ஹாரீத பஞ்சசிகர் என்ற முனிவர் யாகஞ் செய்து கொண்டிருந்தபோது அவரது தீர்த்த பாத்திரத்தி

னின்று ஓராசன் உண்டானன். சுளுகம் என்னும் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற பாத்திரத்தினின்றுதித்தமைபற்றி, அவன் வழியினர் சுளுகர் எனப் பெயர்பெற்றனர்? என்று பம்பாய் கெஸட்டியரில் காணப்படுகிறது. இச்சொல்லே சாளுக்கியர் முதலியவாகத் திரிந்து வழங்குகிறது. இதற்கேற்பக் கடைச் சங்கப் புலவராகிய கபிலர், வேளிருளொருவனைப் பார்த்து 'நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுட் டோன்றி' யெனக்கூறுகின்றார். இதன் பொருள், வடநாட்டு முனிவரது யாக பாத்திரத்துத் தோன்றி, யென்பதாகும். வேளிரென்னுஞ் சொல்லே யாகத்துதித்தமையால் வந்திருக்கலாம். மற்றும், 'வேள்புலவரசர் சளுக்கு வேந்தர்' எனப் பழைய நிகண்டுகள் கூறுகின்றன. சளுக்கியர் வேந்தனை வேள் என்றே பிங்கலந்தை கூறுகின்றது." என்பன.

24. அவற்றைச் சிறிது ஆராய்வோம். சாளுவம் என்னும் தேசத்தை யாண்டவர் சாளுக்கியர் அல்லது சளுக்கியர் ஆவரெனப் பலரும் கருதி வந்தனர். ஐயங்காரவர்கள் அதனை விடுத்துப் புதுவதாய கதை யொன்றினை அப்பெயர்க்குக் காரணமாகக் காட்டினர். சுளுகம், சளுக்கியர் என்னும் சொற்களில் அவர் பொருள் கொண்டவாறே யாக சம்பந்தத்தை யுணர்த்தும் ஆற்றல் சிறிதுமில்லை. சளுக்கியர் பாத்திரத்தினின் றுதித்தவராயின் அவரை யாதவரென் றுகூறுதற்குத்தானியை பென்னை? 'வடபால் முனிவன் தடவினுட்டோன்றி' யென்பதற்குப் புறநானூற் றுரைகாரர், 'வடபக்கத்து முனிவனுடைய ஓமகுண்டத்தின்கட் டோன்றி' எனப் பொருளெழுதி, 'வடபால்முனிவன் தடவினுட்டோன்றி' யென்பதற்குக் கதை

யுரைப்பிற் பெருகும்; அது கேட்டுணர்க.' எனக் குறிப்பெழுதி யுள்ளார். அத்னை நோக்குழி, அவ்வுரைகாரர் காலத்து அவ்வர லாறு விரிந்ததோர் கதையாகத் தமிழகத்தே வழங்கி வந்ததென் பதும், அதனொடு மாறுபடாமலே அவர் ஓமகுண்டம் எனப் பொருளெழுதின ரென்பதும் விளக்கமுறுகின்றன. அவ்வாறா கவும் ஐயங்கார் அவ்வுரை யொடு மாறுபட்டு, வேறு பொருள் கொள்வாராயினர். இனி, அவர் காட்டிய, 'வேள்புலவரசர் சளு க்கு வேந்தர்' என்னும் பிரமாணமே அவர்கள் வெவ்வேறு குலத்தவரென்பதற்குச் சான்றாகும். என்னை? ஒரு குலத்தவ ராயின் வேளிர் சளுக்கர், எனச் சூத்திரிக்க அமையுமென்பது பிங்கலந்தை, சளுக்கியர் வேந்தரில் ஒருவனையே வேள் எனக் கூறுகின்றதாகலின் அஃதீண்டைக்குப் புலங்கொளப்படுவ தன்று.

25. இனி, ஹொய்சளரும், வேளிரும் ஒருகுலத்தவரென் பதற்கு அவர் காட்டுவது, "முனிவரொருவர் சளன் என்னு மர சனை நோக்கி, ஓர் புலியைச் சுட்டி, இப்புலியைக் கொல் சளனே என்னும் பொருள்படக் கன்னடத்தில் ஹொய் சளனே என் றார். அவனவ்வாறே செய்தமையால் அவன் வழி வந்தார் ஹொய்சளர் எனப்பட்டார். அதற்கிணங்க இருங்கோவேள் என்பானைக் கபிலர், 'புலிகடி மால்' என்கின்றார்." என்பது. அது பொருந்தாது. என்னை? புலிகடிமால் ஹொய்சளர் என்னும் இருதொடர்களும் ஒரு பொருள் பயப்பனவல்ல. ஹொய் சளர் என்பதில் புலியென்னும் பொருள் பெறப்படுமா றில்லை. புலிகடிமால் என்னுந் தொடரில் சளனென்னும் பெயரின்று. ஹொய்சளர் ஒரு சாதிப் பெயர். புலிகடிமால்

என்பது வேளிரு ளொருவனுக்கு அவன் புரிந்த யாதோ ஒரு செயல்பற்றிச் சிறப்பாக வழங்கியது. அன்றியும், தொள்ளாயிர மாண்டுகட்கு முந்திய ஹொய்சளரென்னும் வழக்கிலிருந்து ஏறக்குறைய இரண்டாயிர மாண்டுகட்கு முந்திய மற்றொரு பெயர் வழக்கு எங்ஙனம் உண்டாதல் கூடும்? இவ்வாற்றால் அவ்விரு பெயரும் ஒரு சிறிதும் சம்பந்தமுடையவல்லவென் பது வெள்ளிடை மலையாம். இனி, ஹொய்சளரென்னுஞ் சொற்குப் பதிலாகப் **'போசளர்'** என்னுஞ் சொல் **ஸ்ரீமத். து. அ. கோபிநாத ராயரவர்கள்** எழுதிய சோழ வமிச சரித் ரத்திற் பலவிடத்துக் காணப்படுகிறது. அப்பெயரே பொருத்த முள்ளதாயிருக்கலாமென நினைக்கின்றேன்.

26. **இ**னி, ஹொய்சளரில் ஒரு பகுதியார் கன்னடத்தில் பேலாலர் என வழங்கப்படுகிறார்; அச்சொல், தமிழிலுள்ள வேளாளரென்னுஞ் சொல்லோடு ஒற்றுமை பெறுதலின், வேளாளரென்னுஞ் சொல்லே அங்ஙனந் திரிந்திருக்கவேண்டு மென்கின்றனர். அப்படியாயின், பேலாலரையும் தமிழரென்ப தே பொருத்தமாம். அல்லது அச்சொற்கு வேறு காரணங் கூறல்வேண்டும். போசளரில் 'பல்லாளன்' முதலிய பெயரு டையாருளர். அன்னவர் சார்பால் பல்லாளர் அல்லது பெல்லா ளர் என ஒரு சாரார் வழங்கப்படுதலுங் கூடும். ஐயங்காரவர்கள் காட்டிய பிறவும் இப்பெற்றியவென யாரும் உணர்தல் கூடு மாகலின் அவையிற்றை ஆராயாது விடுகின்றேம்.

27. **இ**னி, சளுக்கியராதியோர், முற்காட்டியவாறு, தமிழ ரல்லராயிடினும், தமிழின் வழிமொழிகளாகிய தெலுங்கு முத

லியன பேசிவந்தவராகலின் அவரைத் திராவிடரெனறும், ஆ ராற்றல் தமிழரொடு சம்பந்தமுடையவரென்றுங் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகலாம். கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து சோழ மன்னர்கள் சளுக்கியவரசரோடு சம்பந்தஞ் செய்து கொண்டமை சாஸனங்களாலறியப்படுதலின், பின்னவர்கள் முற்றும் தமிழராகவே மாறியிருத்தலுங் கூடும்.

28. இனி, நச்சினார்க்கினியர் கூறிய 'துவராபதி' யாதாகுமென ஆராய்வோம். பாண்டி நாட்டில் பாரியென்னும் வேள் ஆண்ட பறம்பு மலையைச் சார்ந்த ஒரு பகுதி இற்றைக்கும் 'துவராபதி நாடு' என வழங்கப்படுகிறது. அப்பக்கத்தைச் சென்று பார்க்கும்பொழுது, அது பழைய வேளிராண்ட நிலனெனக் கருதற்குப் பல குறிகள் காணக் கிடக்கின்றன. சங்கப் புலவருளொருவராகிய துவரைக் கோமானும் ஆண்டிருந்தவரே போலும். அது மலையரண் முதலியவுடையதாய்ப், படைவிட்டிருத்தற் கிடனாயிருந்தமைபற்றிப் புறநானூற்றுரைகாரர் 'துவராபதி யென்னும் படை வீடு' எனப்பொருள் கூறினாராவர். அது தொன்று தொட்டு ஒரு சார் வேளிராட்சிக்குட்பட்டிருந்தமையின் 'துவரையாண்டு, நாற்பத்தொன்பது வழிமுறை வந்த வேளிருள் வேள்' எனக் கபிலர் கூறினர். 'நாற்பத்தொன்பது' ஈண்டுப் பலவென்னும் பொருட்டு. இவ்வாற்றால் துவராபதிப் போந்து என்பதற்கு வேளிராண்ட துவராபதி யென்னும் நாட்டிற் போந்து எனப்பொருள் கோடலே பொருத்தமாம்.

29. இனி, அவர் கூறிய, 'நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்' யாரைக் குறிப்பிற் பொருந்துவதாகுமென்று பார்ப்போம்

தொல்காப்பியம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனவையத்து எற்றப்பட்டதென, 'வடவேங்கடம்' என்னும் பாயிரங் கூறுகின்றது. அதற்கு 'மாற்றாரது நிலத்தைக்கொள்ளும் போர்த்திருவினையுடைய பாண்டியன் மாகீர்த்தி யவையின் கண்ணே' என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் விரித்தார். இது 'நிலங்கடந்த' என்னுந் தொடர்மொழிப் பொருளோடு முழுதும் ஒற்றுமை பெறுதல் காண்க. முடி சூடி நெடுங்காலம் ஆட்சிபுரிந்தோரை நெடுமுடியென்றும், நெடியோர் என்றும் கூறுதல் பண்டை வழக்குப்போலும். நச்சினார்க்கினியர் மாகீர்த்தியை இருபத்து நாலாயிரம் யாண்டு அரசுவீற்றிருந்தானெனக் கூறுவர். மதுரைக் காஞ்சியில், 'நிலந்தந்த பேருதவிப் பொலந்தார் மார்பின் நெடியோனும்பல்' என்னுந் தொடர் காணப்படுகிறது. இதிலுள்ள 'நெடியோன்' என்பதற்கு 'வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன்' என்று நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறினர். மதுரைக் காஞ்சியிலுள்ள இத்தொடர்மொழி மற்றும் பலவிடத்துப் பயின்று வருகின்றது. புறநானூறு ஒன்பதாஞ் செய்யுளில், 'முன்னீர் விழவி னெடியோன், நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே' என்பதிலுள்ள 'நெடியோன்' என்பதும் வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனையே குறிக்கின்றது. இதனால், பஃறுளியாற்றை உண்டுபண்ணிக் கடற்றெய்வத்திற்கு விழவெடுத்த வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனே, தொல்காப்பியம் புலப்படுத்த நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனாகிய சயமாகீர்த்தியாவான் என்று கருதப்படுகிறது. இவன் பஃறுளியாற்றையுண்டுபண்ணினவனெனவே, கடற் பிரளயத்தால் குமரிநாடு முதலியன அழிவதன் முன்னர்த் தலைச்சங்கத்திறுதியில்

இருந்தோனவன் என்பது விளக்கமாம். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி யென்பான் நெடியோனுக்குப் பின்வந்தோனாதல் வேண்டும். புறநானூற்றிலும், 'குடுமிதங்கோ' என் நெடியோன் கூறப்படுகின்றான். பஃறுளியாறும் குடுமியின் காலத்திருந்தது. குடுமியின் முற்றோன்றலாகிய நெடியோன் வாழ்நாள் நனிபெற்று அவனுக்குப் பிற்காலத்துமிருந்தோனவன். தொல்காப்பியம் ஆதியூழியின் அந்தத்தே யியற்றப்பட்டதென் நச்சினார்க்கினியர் இருமுறை குறிப்பிடுவதன்றி, பாயிரவுரைக் கண் உரையாசிரியரும், 'வினையினீங்கி' என்னும் மரபியற் சூத்திரவுரைக்கட் பேராசிரியரும் அது தெற்கணிருந்த நாடுகள் கடல் கோட்படுவதன் முன்னியற்றப்பட்டதாகக் கூறுதலும், அடியார்க்கு நல்லார் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்திய நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் காலத்தேயே கடல்கோள் நிகழ்ந்ததெனத் தெளிவாகக் கூறுதலும் இக்கொள்கையை வலியுறுத்துவனவாம்.

30. இங்ஙனம் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்திய நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் தலைச்சங்கத் திறுதியிலிருந்தவனென்பது பல சான்றுகளானு முறுதிப்படுதலோடு, அவன் நிலங் கடந்த நெடுமுடியண்ணல் என்னும் பெயர்க்கு முரியனாதல் பெறப்படுகின்றமையின், தொல்காப்பியனார்க்கு ஆசிரியராகிய அகத்தியனாரும் அக்காலத்தே போந்து, அப்பாண்டியனுதவியாலே யாதோ ஒரு காட்டை யழித்து நாடு செய்தனரெனக் கொள்ளுதலே பெரிதும் பொருத்தமாம். நச்சினார்க்கினியர் கன்ன பரம்பரையாகப் பலபட வழங்கிவந்த செய்தியை ஒரு தொடர்ப்படுத்தெழுதியுள்ளாரெனக் கொள்ளவேண்டுதலின், அவர் கூறியவற்

றிற்கெல்லாம் சொற்கிடக்கை முறையானே பொருள்கொள்ளல் வேண்டுமென்னும் நியதியின்றாம். ஆகவே, துவராபதிக்கும் நெடுமுடியண்ணலுக்கும் சம்பந்தங் கூறுதல் பொருந்தாது. அதற்கும் வேளிர்க்கும் சம்பந்தங் கூறுதல் பொருத்தமாம்.

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.